

Arrest

nr. 196 055 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BIJLAGE 26 QUATER

REF.: (...)

R.R. Nr.: (...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : H. T.

voornaam : H.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 18(1)a j° 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, was op 04.09.2017 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas.

Dactyloscopisch onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 16.06.2015 internationale bescherming vroeg in Zwitserland en op 02.08.2016 in Duitsland.

Op 13.09.2017 werd een verzoek voor terugname gericht aan Zwitserland. Dit verzoek werd afgewezen gezien de Zwitserse instanties een verzoek voor overname hadden gericht aan Italië, dat bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. De Zwitserse instanties voegden toe dat vanwege deze reden ook een verzoek voor terugname van Duitsland werd afgewezen.

Op 23.09.2017 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid, die al werd vastgesteld, op te nemen. Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 24.10.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 26.10.2017 diende de betrokkene een verzoek voor internationale bescherming in te Merksplas.

De betrokkene werd gehoord op 14.11.2017. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij Eritrea in oktober 2014 verliet en via Ethiopië en Soedan naar Libië trok. Na een verblijf van zowat 2 maanden verliet hij Libië met een boot en reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Na een verblijf van zowat 7 dagen in Italië, op een hem onbekende plaats en vervolgens op straat in Milaan, vervolgde hij zijn weg naar Zwitserland, waar hij internationale bescherming vroeg. Zijn verzoek werd afgewezen rond 18.09.2015 en na een verblijf van 4 maanden trok de betrokkene naar Duitsland, waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. Ook in Duitsland werd zijn verzoek afgewezen. In augustus 2017 verliet de betrokkene Duitsland en reisde hij via Frankrijk door naar België.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij hoopt asiel te krijgen in België. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat je als vluchteling in Italië geen steun en huisvesting krijgt en op straat moet slapen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende het argument dat vluchtelingen in Italië geen steun of huisvesting krijgen merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Hij maakte niet aannemelijk dat hij na overdracht aan Italië geen steun of onderdak zal verkrijgen. Hieromtrent wensen we tevens op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan

ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Tijdens het verhoor dd. 14.11.2017 verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen maar wel last te hebben van stress door de situatie waarin hij zich bevindt.

In het administratief dossier vinden we een op 05.09.2017 te Merksplas opgemaakt attest terug dat stelt dat de betrokkene op 05.09.2017 werd onderworpen aan een onderzoek en dat op basis van dat onderzoek werd besloten dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de aanmelding en formele registratie (AIDA-rapport, pagina 24 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalameto). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Amnesty International (AI) verwees in een vorig jaar verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy.

How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18(1)a)° 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

1.2. De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op verwijdering op 18 december 2017

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 3, §2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna de Dublin III-verordening) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij het volgende:

“B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker meent te kunnen aantonen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde asielzoekers, die in Italië redelijkerwijze het risico lopen het voorwerp uit te maken van een vernederende of mensonterende behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Algemene rapporten volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (i), anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze werden overgedragen naar Italië in het licht van de Dublin III-Verordening (ii).

Bovendien moet worden opgemerkt dat de verwerende partij geen enkele garantie bekwam van de Italiaanse autoriteiten dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Italië, zal opgevangen worden (iii). Ten slotte kan worden gesteld dat verwerende partij geen deugdelijk onderzoek voerde naar de actuele opvangsituatie van Dublin-terugkeerders in Italië (iv).

i. Systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep

Verzoeker meent te kunnen aantonen dat Italië reeds jarenlang een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM kent, ten aanzien van asielzoekers, en in het bijzonder terugkeerders onder de Dublin procedure.

In haar jaarlijks rapport van 2015/16, kaartte Amnesty International reeds aan dat de Italiaanse autoriteiten moeilijkheden ondervinden om asielzoekers op te vangen: “Italian authorities struggled to ensure adequate reception conditions for the tens of thousands of people disembarked in the country.” (Eigen vetjes)

Human Rights Watch bevestigde deze moeilijkheden tevens in haar World Report 2016 met betrekking tot de Europese Unie: “Italy faced ongoing challenges providing accommodation to asylum seekers. [...] In May, the UN special rapporteur on migrants’ rights expressed concerns about access to, and conditions in, asylum centers,” (Eigen vetjes)

Dat de minimumstandaarden voor opvang van asielzoekers niet altijd worden bereikt in Italië wordt tevens bevestigd door Artsen Zonder Grenzen in een EU Migration Crisis Update van mei 2016 en juni 2016: "In Italy, where sea arrivals are nothing new, the reception system for newly arrived migrants and asylum seekers has been put under great strain. MSF has repeatedly highlighted the shortcomings of Italy's reception system during months of negotiations with the authorities and in a report presented to an Italian parliamentary commission last November." (...)

"In Italy, although the number of arrivals is not so different from last year, the Italian reception system for asylum seekers is put under strain, and it is still structured on an emergency logic, not always fulfilling minimum standards and often without taking into consideration specific needs or vulnerable cases." (Eigen vetjes)

De beperkte toegang tot opvangmogelijkheden geldt des te meer voor Dublin terugkeerders, wat op duidelijke wijze blijkt uit het AIDA rapport van februari 2017, waaruit verwerende partij verkeerdelijk afleid dat geen schending van de rechten van verzoeker kunnen worden teruggevonden:

In eerste instantie stelt dit rapport het volgende vast: "Accommodation: As of the end of December 2016, temporary reception centres (CAS) hosted over 75% of the population with approximately 137,218 persons, while SPRAR hosted 23,822 and first reception centres 14,694. Conditions in many of these facilities present serious concerns and are not suitable for residence of asylum seekers.

(...)

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers.

(...)

According to the practice recorded in 2015 and 2016, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.

(...)

However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. [verwerende partij leidt hieruit in de bestreden beslissing verkeerdelijk af dat het geen structureel gegeven betreft]

(...)

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). During 2014 11 centres for the reception of Dublin returnees were operating, out of which seven were specifically addressed to vulnerable persons. There were 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They could accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who were accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.

- If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation, the Prefect could deny them new access to the reception system.

(...)

In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information.” (eigen vetjes)

Dit rapport stelt in eerste dat voor terugkerende asielzoekers onder de Dublin III-Verordening een 443 plaatsen gereserveerd zijn, doch blijkt uit hetzelfde rapport dat er een disproportioneel aantal overdrachten zijn naar Italië: “In the first eleven months of 2016, Italy issued 14,229 outgoing requests, while the incoming requests from other Member States were 26,116. The outgoing transfers in 2016 were 61, while the incoming transfers were 2,086.” Deze plaatsen zijn bovendien enkel open aan hen die nog niet eerder in een opvangplaats verbleven hebben. Voor hen die dit wel reeds deden kan de problematiek groter zijn, daar hun verblijf in een opvangcentrum simpelweg geweigerd kan worden.

Verwerende partij acht het daarnaast noodzakelijk te wijzen op: “de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk.” Zij laat echter moedwillig na verder te lezen, daar hetzelfde rapport waar zij naar verwijst duidelijk stelt dat geen veranderingen op komst zijn: “However, according to ASGI, such prospects will not easily convince municipalities to participate in SPRAR and, until SPRAR projects are sufficient in number, it will be not possible to close existing or not to open new temporary shelters. According to ASGI, the solution should be examined from the mainstreaming of reception into the obligations of municipalities in the context of social services, in line with the Italian constitutional settlement.”

De UN special rapporteur on migrant's rights uitte bovendien zijn bezorgdheid over de situatie van asielzoekers in Italië in zijn rapport van mei 2015: “71. Second, there are capacity issues. Given the surge in the numbers of asylum seekers, the Italian reception system does not have sufficient capacity to provide adequate reception services in all cases. In addition, owing to a shortage of Prefecture (local government office) staff and of cultural mediators and interpreters, not all accommodation requests can be assessed and processed in a timely manner. Reception requests are transmitted by the Questura to the Prefecture, which checks the availability of places in SPRAR centres and CARAs. If those are full, the Prefecture is obligated by law to grant a financial allowance until accommodation is located. In practice, it will still send asylum seekers to one of the reception centres, resulting in overcrowding and a deterioration of living conditions.

72. A related obstacle is the length of the asylum procedure, including the appeal phase, which leads to asylum seekers staying for long periods in CARAs and SPRAR centres, this creating difficulties in guaranteeing that places will be made available for new asylum seekers.” (Eigen vetjes)

Ook deze laatste opvattingen bleven onveranderd sedert het opstellen van dit rapport.

Deze bezorgdheden zijn noodzakelijk, eens te meer daar waar verwerende partij meent te kunnen volstaan met een zeer beperkte lezing van de door haar aangehaalde rapporten. Zoals zij in haar bestreden beslissing stelt: “het OSAR-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).” Zij stelt dat het rapport gewag maakt van problemen, doch dat deze niet systematisch zijn.

De conclusie in dit zelfde rapport, nauwelijks een bladzijde verder stelt echter het volgende: “Dublin returnees who are still in the asylum procedure can find accommodation in both Centri governativi di prima accoglienza and in CAS centres. If a person previously lived in a centre before continuing their journey to a different country and left this centre without notification, they lose their right of access to the reception system and have to apply for readmission to the system with the responsible prefecture. 163 Overall, we were under the impression that support for transferees on arrival and allocation to an accommodation and even organising a train ticket for the journey to the respective Questura are relatively arbitrary and incidental. This impression was shared by our interview partners.”

Vooreerst kan op basis van de voorgelegde rapporten worden besloten dat Italië in het algemeen moeilijkheden heeft om opvang te voorzien voor asielzoekers.

Vervolgens zijn er specifieke problemen wat betreft de opvang van terugkeerders onder de Dublin procedure, aangezien Italië onvoldoende opvang voorziet voor deze categorie asielzoekers.

Terugkeerders onder de Dublin procedure, die voorheen nog geen opvang genoten in Italië, kunnen in theorie nog opgevangen worden. Doch, gelet op het gebrek aan beschikbare plaatsen in de opvangfaciliteiten en gelet op de versplintering van het opvangsysteem, moet erop gewezen worden dat het in de meerderheid van de gevallen te lang duurt om een beschikbare plaats te vinden voor de asielzoeker in kwestie. Zij die reeds in het verleden opvang genoten worden in praktijk vaak afgewezen en aan hun lot overgelaten.

Aangezien een grote hoeveelheid asielzoekers in Italië verblijft en de asielprocedure bijzonder lang duurt in Italië, moet er daarenboven op gewezen worden dat de opvangcentra opmerkelijk vol zitten en er zelden nieuwe beschikbare plaatsen zijn. Dit heeft als gevolg dat er een gebrek aan opvang is voor asielzoekers in Italië, die vervolgens noodgedwongen zelf moeten zoeken naar opvang. Bij gebrek aan vrienden of noodvoorzieningen, belanden zij onvermijdelijk op straat, en dit voor lange duur gelet op de lange duur van de asielprocedure.

Bovendien moeten de Italiaanse autoriteiten asielzoekers, die niet kunnen worden opgevangen, in theorie voorzien van een financiële toelage, doch in de praktijk gebeurt dit nooit. Integendeel, de autoriteiten zullen deze asielzoekers in sommige gevallen alsnog naar een opvangcentrum sturen, waardoor de maximumcapaciteit overschreden wordt. Bijgevolg is er sprake van overbevolking en verslechterde leefomstandigheden in de opvangcentra.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen annuleerde tevens, in een gelijkaardige zaak, een beslissing waarbij een asielzoeker werd teruggestuurd naar Italië, gelet op de aangevoerde grieven van de asielzoeker dat hij of zij in Italië geen opvang zou genieten en bovendien geen middelen zou hebben om in zijn of haar elementaire behoeften te kunnen voorzien, op basis van onder meer volgende redenering: « Par ailleurs, le Conseil réitère juger qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions [dans le même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)]. » (Eigen vetjes)

Dit wordt andermaal door Uw Raad bevestigd in een arrest van 3 juni 2016: "Uit wat hierboven wordt besproken, kan worden besloten dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van artikel 3 EVRM."

Dit nauwkeurig en volledig onderzoek gebeurde in casu niet, daar op basis van de aangevoerde rapporten gesteld kan worden dat een ernstig risico bestaat dat verzoeker gedurende een zeer lange periode op straat zal belanden in afwachting van zijn asielprocedure, aangezien zoals eerder aangegeven blijkt dat asielprocedures zeer lang duren in Italië en dat terugkeerders onder de Dublin procedure geen opvang vinden.

Dat tenslotte tevens melding wordt gemaakt van onmenswaardige opvangstructuren in het algemene landenrapport van de US State Department: "Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers was stretched beyond capacity. As of December 7, more than 175,100 persons were housed in sites throughout the country. Approximately 13 percent were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, lived in abandoned buildings in Rome and other major cities and had limited access to public services. The press reported limited health care, inadequate and overcrowded facilities, and a lack of access to legal counseling and basic education. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations denounced inhuman living conditions, in particular overcrowding, in some reception centers."

De vraag die vervolgens moet worden beantwoord is de vraag in welke mate een gebrek aan opvang voor een lange duur voldoende is opdat de minimum ernstdrempel zoals voorzien in artikel 3 EVRM is bereikt.

Deze vraag is eenvoudig te beantwoorden door het volgende citaat in het arrest van M.S.S. tegen België en Griekenland: « 263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention. »

Mutatis mutandis ging het in de zaak M.S.S tegen België en Griekenland ook niet om een zéér kwetsbaar persoon, maar wel degelijk om iemand die als kwetsbaar werd beschouwd gelet op zijn

statuut als asielzoeker, die gelet op de lange duur van de asielprocedure geen opvang heeft gekregen, waarbij vooral de duur het belangrijkste criteria was opdat het Europees Hof tot het besluit kwam dat de minimum ernstdrempel wel degelijk was bereikt en dat bijgevolg een langdurig gebrek aan opvang ten aanzien van een asielzoeker een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Dat overigens tevens melding gemaakt dient te worden van een algemeen klimaat van mishandeling van vluchtelingen in Italië: "Mixed populations of refugees and migrants often remained in reception centers longer than the 35-day limit set by law. NGOs, including Parsec, On the Road, and Save the Children, claimed some of the Nigerian women detained in expulsion centers were victims of trafficking. Amnesty International (AI) reported isolated incidents of alleged abuse of migrants and refugees who refused to submit to identification procedures at ports of entry.

The IOM, UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and in the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On July 8, approximately 200 migrants and refugees occupied a highway near Rome to protest poor living conditions at the shelter where they were staying and the long delays in processing asylum claims. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Messina, Salerno, and Bari.

On September 11, the magazine L'Espresso reported substandard conditions in a large reception center for asylum seekers in Foggia. According to the report, the center, which was managed by a cooperative on contract with the Ministry of Interior, hosted more than 1,000 persons, even though it was intended to house 636. Protection by guards effectively covered limited parts of the complex; the report's author claimed to have entered through a hole in the fence and spent seven days inside. The report stated that some asylum seekers housed in the complex slept in exterior courtyards, at times with stray dogs. Nigerian gangs reportedly infiltrated the complex and forced some female residents to prostitute themselves. Illicit labor recruiters allegedly hired several men inside to work on nearby farms for 15 euros (\$17) per day, less than other migrants and refugees who lived outside the center were paid for work in the area." (eigen vetjes)

Dat met al deze feitelijke gegevens geen rekening gehouden werd, hetgeen ontegensprekelijk indruist tegen het zorgvuldigheidsbeginsel.

ii. Behoren tot de eerder vermelde kwetsbare groep

Verzoeker maakt deel uit van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 EVRM, namelijk asielzoekers die terugkeren onder het Dublinsysteem. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een bijlage 26quater, die wordt afgeleverd op basis van een inwilliging van het terugnameverzoek.

Verzoeker heeft bijgevolg op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat hij bij de verwijdering naar Italië een behandeling riskeert die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Nu het begin van bewijs van een risico op een onmenselijk en mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM werd bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar Italië.

Op 21 januari 2011 in het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland, liet het Europees Hof het volgende gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten: "340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

(...)

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision K.R.S. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

(...)

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait

systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. (...) A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, *Saadi c. Italie* [GC], no 37201/06, § 147, CEDH 2008-...).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante.

(...)

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphe 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).

» (Eigen vetjes)

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat, in casu Italië.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze redenering van het EHRM onlangs bevestigd: "80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E.V.R.M.

81. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

(...)

86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling."

(Eigen vetjes)

iii. Geen garantie op opvang

In de zaak *Tarakhel v. Zwitserland*, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op onomstotelijke wijze het volgende: « 120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire *M.S.S.*, l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée. » (Eigen vetjes)

Op basis van deze uiteenzetting van het Europees Hof, kan worden besloten dat, gelet op de beperkte toegang tot opvang voor asielzoekers in Italië, het aan de verwerende partij toekomt om zich ervan te vergewissen dat verzoeker, bij een terugkeer naar Italië, wel degelijk zal worden opgevangen.

In casu heeft verwerende partij geen deugdelijk onderzoek gevoerd en geen garantie gekregen vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Er moet op gewezen worden dat het Europees Hof oordeelde dat asielzoekers in het algemeen een kwetsbare groep vormen en dat om die reden een garantie moet gevraagd worden dat de teruggestuurde asielzoeker zal opgevangen worden. De stelling van verwerende partij dat het in casu gaat om een man niet aannemelijk maakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft, is onvoldoende om te kunnen besluiten dat in casu geen garantie op opvang moet bekomen worden van de Italiaanse autoriteiten.

iv. Geen deugdelijk onderzoek

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat: "Betreffende het argument dat vluchtelingen in Italië geen steun of huisvesting krijgen merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Hij maakte niet aannemelijk dat hij na overdracht aan Italië geen steun of onderdak zal verkrijgen. Hieromtrent wensen we tevens op te merken dat betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Uit de eerder geciteerde rapporten en verslagen kan echter duidelijk worden afgeleid dat het verkrijgen van deze door de wet voorziene bijstand afhangt van verschillende elementen: of er reeds eerder verbleven werd in een opvangcentrum, in hoeverre opvang beschikbaar is en de lange termijn tussen de aanvraag en de behandeling van het asielverzoek, gedurende welke periode zekerheid is betreffende opvang. Bovendien dient in rekening gebracht worden dat, zelfs indien verzoeker opvang verkrijgt, de omstandigheden waarin deze opvang verleend wordt, vaak in zeer erbarmelijke omstandigheden gebeurd.

Er dient vervolgens op gewezen te worden dat hetzelfde AIDA rapport waaruit verwerende partij, middels een verkeerde lezing, kan afleiden dat wel adequate en voldoende opvang voorzien kan worden, tevens stelt dat bepaalde CARAs reeds lange tijd met ernstige overbevolking geconfronteerd worden. Daarenboven kan deze overbevolking mogelijks alsmar ernstiger zal worden nu Italië een alsmar hoger aantal asielzoekers dient op te vangen .

Verwerende partij heeft aldus nagelaten om op deugdelijke wijze na te gaan of verzoeker daadwerkelijk en op degelijke wijze zal worden opgevangen in Italië. Verwerende partij heeft nagelaten te controleren of verzoeker reeds eerder gebruik maakte van de opvangmogelijkheden in Italië. Verwerende partij heeft nagelaten te controleren of garanties gegeven kunnen worden voor een degelijke opvang in menswaardige omstandigheden in het huidige opvangsysteem in Italië.

In arrest nr. 169.039 dd. 3 juni 2016 oordeelde uw Raad eveneens dat een beslissing waarbij een asielzoeker zou worden teruggestuurd naar Italië geannuleerd diende te worden nu de verwerende partij onvoldoende onderzoek voerde naar de actuele opvangsituatie van Dublin-terugkeerders in Italië.

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het EHRM, verzoeker, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan vernederende en mensonterende behandeling in Italië.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en derhalve ook niet in het licht van artikel 3, §2 van de Dublin III-Verordening.

Dat minstens dient geoordeeld te worden dat verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan haar zorgvuldigheidsplicht."

2.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie

bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat. (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10)

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 (C- 578/16 PPU, C.K. ea.) heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Het betoog van de verzoekende partij maakt het noodzakelijk dat wordt nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen

in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Ter zake moet worden benadrukt dat enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

De verzoekende partij betoogt dat het gevoerde onderzoek niet deugdelijk is en stelt te kunnen aantonen dat Italië reeds jarenlang een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM kent ten aanzien van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in het bijzonder.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland)."

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Het EHRM bevestigde eind 2015 nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië.

In de bestreden beslissing worden de rapporten van objectieve en belanghebbende mensenrechtenorganisaties gehanteerd om tot een genuanceerde beoordeling te komen van de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

De door de verwerende partij gehanteerde bronnen zijn de volgende:

- *het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd).*

- *het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ('Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy', Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd.*

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar bronnen die een situatie reflecteren die dateert van voor de situatie die in de voormelde bronnen wordt onderzocht, moet erop worden gewezen dat dat niet volstaat om enig gebrek in de motivering of in het onderzoek te doen vaststellen. Gelet op de steeds evoluerende toestand ter plaatse kan verouderde informatie niet dienstig worden aangebracht.

In de mate dat uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan worden afgeleid dat het opvangsysteem niet altijd voldoet aan de norm, moet erop worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van het feit dat er tekortkomingen zijn, maar dat zij van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te doen aannemen. Het komt dus aan de verwerende partij toe om aan te tonen dat deze conclusie niet correct is.

Met betrekking tot de opvangmogelijkheden voor Dublin-terugkeerders heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

"Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende

de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat er voor Dublin-terugkeerders slechts 443 opvangplaatsen voorzien zijn, terwijl er een disproportioneel aantal overdrachten zijn. Echter, de verwijzing naar het aantal opvangplaatsen is gestoeld op de situatie in 2014, toen Dublin-terugkeerders inderdaad in een apart opvangsysteem terechtkwamen, terwijl uit het gehanteerde rapport blijkt dat zij thans worden opgevangen in de reguliere opvangstructuren die voorzien zijn voor alle asielzoekers. Deze argumentatie gaat derhalve niet langer op.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de opvangplaatsen bovendien slechts openstaan voor zij die nog niet eerder in een opvangplaats hebben verbleven, en een plaats kan worden geweigerd aan wie er wél al verbleef, moet worden gewezen op het volgende:

De “sanctie” dat een asielzoeker die de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming heeft verlaten niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen (zie p. 66 van het AIDA-rapport), is in casu niet van toepassing; immers, deze “sanctie” is voorzien in bepalingen uit het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat de omzetting inhoudt van de Opvangrichtlijn (zie p. 9 van het AIDA-rapport), die luidens het artikel 3 enkel van toepassing is op “alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen”. Nu uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat zij in Italië reeds werd opgevangen en nu in ieder geval niet blijkt dat zij in Italië reeds een asielaanvraag had ingediend. Derhalve is deze hypothese dus niet op haar van toepassing en toont de verzoekende partij niet aan dat zij om die reden een reëel risico loopt geen opvangplaats te worden toegewezen.

Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dermate lang zal moeten wachten voor zij toegang zal kunnen krijgen tot het reguliere opvangnetwerk dat zij daarbij in een situatie terechtkomt die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. In de mate dat zij verwijst naar mogelijke alternatieve opvangvoorzieningen waarop in tussentijd een beroep zou moeten worden gedaan en in de mate dat verzoeker verder nog verwijst naar de rudimentaire omstandigheden die daarmee zouden kunnen gepaard gaan, moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). De verzoekende partij is een ongehuwde jongeman die verklaarde, behalve de stress die met de huidige situatie gepaard gaat, geen gezondheidsproblemen te hebben en toont niet aan dat een mogelijke wachttijd, zo die zich al zou voordoen, een onmenselijke of vernederende situatie zou betekenen, temeer nu in de beslissing ook wordt gesteld dat uit de voorliggende informatie blijkt *“dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan “Dublin-terugkeerders”, waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden”*. Eenzelfde vaststelling geldt voor wat betreft de verwijzing naar overbevolkte opvangstructuren: de verzoekende partij toont niet aan dat een overbevolking op zich reeds een situatie van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest impliceert. Er worden geen concrete argumenten aangebracht om één en ander aan te tonen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij, een alleenstaande volwassen man, deze motieven ongemoeid laat en in zijn verzoekschrift geen individuele omstandigheden eigen aan zijn geval aanhaalt. Wél betoogt zij dat er in Italië een algemeen klimaat heerst van mishandeling van vluchtelingen, maar haar verwijzingen hebben betrekking op een aantal specifieke incidenten waaruit bezwaarlijk een algemeen klimaat van mishandeling kan worden afgeleid. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij in het kader van haar verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd vastgesteld. Weliswaar had zij in het algemeen verzet geuit tegen een behandeling van haar verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties “omdat je als vluchteling in Italië geen steun en huisvesting krijgt en op straat moet slapen”, maar aangezien zij in Italië geen asielaanvraag had ingediend, kan deze gemeenplaats niet op haar eigen ervaringen worden betrokken.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn inzake de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat er geen elementen werden aangebracht die erop wijzen dat haar conclusie, met name dat *“in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18(1)a j° 22(7) van Verordening 604/2013”* onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn.

2.2.3. Het enig middel is niet ernstig. Nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden, moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS